

ISOLDE BOERS
ILENA SATURAY

İKİ KÜÇÜK SU EJDERHASI

*Hollanda'dan Filipinler'e uzanan
güçlü bir arkadaşlık ve dayanışma hikâyesi.*

carpe diem!

BÜYÜKANNENİN ENDİŞELERİ

Gece hakimiyetini ele geçirmiş, gökyüzü koyu mavi ve mordan oluşan bir tabloya dönüşmüştü. Zorlukla görülebiliyor olsa da ufukta ince turuncu bir çizgi şeklinde varlığını gösteriyordu. Tıpkı Liwey'in büyükannesinin sert ve cesur ifadeli yüzünün arkasına saklamaya çalıştığı sıkıntıları gibi.

Liwey bunu bu sabah okuldan geldiğinde fark etti. O zamandan beri büyükannesinin yüzündeki bu ifade değişmemişti. Liwey tüm hafta boyunca okul yurdunda kalıyor ama her hafta sonu 'Lola'sına yardım etmek için eve gelmeye çalışıyordu. Büyükannesi Liwey'in okulda geçirdiği günlerde neler yaptığını dinlemeye bayılırdı. Çünkü kendisi küçükken okula gidememişti. Fakat bugün, büyükannesi daha önce hiç olmadığı kadar sessizdi.

"Lola, bir sorun mu var?" diye sordu ama düşünceleri çok uzaklarda gezintiye çıkmış

olan büyükannesi onu duymuyor gibiydi. Mısır tarlalarının arkasında sakince oturmuş, ‘*itak’ını* biliyordu. Bütün gün çalışmıştı ancak vücudu ağır işlere alıştı. Ekin biçmek için kullandığı geleneksel bıçağı da tıpkı kendisi gibiydi.

“Yarın yabancı otları ayıklamaya erken başlamalıyız. Çünkü sonrasında Kuzey’deki bir toplantıya hazırlanmak için bazı dostlarımla görüşmem gerekiyor.”

Manobo adı verilen kabileleri düzenli olarak toplantılar yapıyordu. Bu durum Liwey için yeni bir şey değildi. Ne zaman zorluklarla karşılaşsalar bir araya gelip bunları nasıl çözeceklerini tartışırlardı. Ama büyükannesinin bunu söyleme biçiminde farklı bir şeyler seziyordu. Sanki bir süredir bu buluşmayı düşünüyor, ona hazırlanıyor gibiydi. Acaba bu buluşma ne hakkında olabilirdi?

“Tamam, Lola” dedi Liwey. “Bu sorun değil. Zaten erken kalkmaya alışkınım. Okulda da güneş doğmadan önce uyanıyoruz.”

“O zaman seni uyandırmak için bana ya da horozun ötüşüne ihtiyacın olmayacak” dedi büyükannesi ince gülümsemesiyle.

Liwey’in büyükannesi Manobo kabilesinin reisiydi ve ona Bai diyorlardı. O, savaşçı ruhu taşıyan bir kadındı. Halkı tarafından sevilen, saygı duyulan, tarihlerini ve geleceklerini koruma güçlerini temsil eden bir savaşçı...

Liwey içinse o aynı zamanda sevgili Lola'sı, yani büyükannesiydi. Onunla birlikte vakit geçirmekten mutluluk duyuyordu. Özellikle de Lola'sının ona atalarının hikâyelerini anlatıyor olmasından çok keyif alıyordu. Lola; halklarının yaşayan tarih kitabı, hatta herkesin uğrayabileceği açık bir kütüphane gibiydi. Liwey her zaman Lola'ya büyüdüğünde onun gibi savaçcı ruhlu bir kadın olmak istediğinden bahsederdi. Lola'sı ise sadece alçak gönüllülikle gülümser ve Liwey'in büyüdüğünde ne isterse olabileceğini söylerdi.

“Ama önce kim olduğunu bilmelisin” diye eklerdi.

Liwey'in aksine, Lola küçükken herhangi bir eğitim almamıştı. Onun çocukluğunda okullar, evlerinden çok uzakta olan şehirlerdeydi. Okula giden çocuklar saatlerce yürümek, tehlikeli nehirleri ve patikaları geçmek zorundalardı. Ayrıca yerli halklar şehirlerde yaşayan insanlar tarafından alaya alınır ve ayrımcılığa uğrardı. Lola'nın nesli bu nedenlerle okula gidememişti. Bu yüzden kabilelerindeki insanlar okuma yazma söz konusu olduğunda yardım için Liwey'e geliyorlardı. Manobo kabilesinin bir parçası olan yerli halkın ortak adı Lumad Halkı'ydı. Eğitim için okula ihtiyaç duyuyorlardı ve nihayet kendi okullarını inşa edebilmişlerdi.

Lola ona her zaman, “Okula gidebildiğin için ne kadar şanslı olduğunu bilmelisin” diye

hatırlatırdı. “Ama bunun sadece şans olmadığını da bilmelisin. Halkımız eğitim hakkımız için uzun yıllar boyu mücadele etti. Bu okulu kendi gücümüz ve azmimizle inşa ettik.”

Lola sözlerinde haklıydı. Liwey, Lola’sına ve halkına okullarını inşa ettikleri için her zaman minnet duyuyordu. Tarlada çalıştıktan sonra vakit bulduklarında Liwey, Lola’sına okuma yazma öğretiyordu. Bugünkü çalışmaları, gökyüzü kararmaya başlayana kadar devam etti.

“Sorun ne?” diye tekrar sordu Liwey.

“Sadece yorgunum. Benim için endişelenme Liwey. Bugün her zamankinden daha çok çalıştık. Bu yüzden biraz daha yorgunum ve artık yaşılanıyorum.”

Liwey bunun yorgunluktan çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Sebep her neyse, bir süredir büyükannesinin düşüncelerini meşgul ediyordu. “Hadi eve gidip yemek yiyelim” dedi Liwey. “Sen de dinlenmiş olursun. Burada daha fazla kalırsak annem endişelenebilir. Şimdiden neden bu kadar geciktiğimizi merak etmeye başlamıştır.”

Vakit epey geç olmuştu. Ufukta beliren turuncu ışık kaybolmuş, güneş tamamen batmıştı. Liwey, Lola’sının ayağa kalkarak kayalık ve engebeli toprakta zahmetsizce yürüyüşünü izliyordu. Gecenin karanlığı onun için sorun değil gibiydi, yaşlılığı da öyle. Sanki etrafındaki her şeyle bütünleşiyor, köklü ağaçlar ve her

gece sessizliği dolduran cırcır böceklerinin sesi ile uyum sağlıyordu.

Liwey ve Lola'sı bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Evleri mısır tarlalarına sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde, bambudan yapılmış küçük bir kulübeden ibaretti. Uzaktan Liwey'in annesi Lina'nın kuru odunları, bir köşede asılı duran çömleğin altına dizdiğini görebiliyorlardı. Lina, kısa ve ince bir bambu sopayla onlara üfleyerek kıvılcımların alevlere dönüşmesini sağlıyordu. Liwey ve büyükannenin yaklaştığını görünce Lina'nın yüzü aydınlanmıştı.

“Sonunda gelebildiniz. Ben de nerede kaldığınızı merak etmiştim. Yorgun ve acıkmış olmalısınız. Pilav neredeyse hazır. Hadi gelin ve ben tabakları sofraya koyarken siz de biraz dinlenin.”

Liwey bu evde doğmuştu. Kendini bildi bileli burada yaşıyorlardı. Babasını hatırlayamayacağı kadar küçük yaşta kaybetmişti. Ama annesi ve Lola'sı ona babasıyla ilgili hikâyeleri o kadar sık anlatılar ki dinlediği tüm o hikâyeler, sanki kendi hafızasının bir parçası olmuştu.

“Tatlı patatesler toplayıp haşladım. Birazını da komşularımıza verdim. Senin burada olduğunu duyduklarında bu sebze çorbasını yoldadılar Liwey. En sevdiğin çorba olduğunu biliyorlar” diye heyecanla anlattı annesi.

Liwey küçükken komşunun evinin yakınında oyunlar oynar, nehrin soğuk suyunda saatlerce eğlenirdi. Küçükken su onun oyun alanıydı. Oyunu bittikten sonra da biraz balık yakalar ve akşam yemeği için eve getirirdi. Tabii ki, komşusuna da her zaman ikram etmeyi unutmazdı.

Bir süredir okulun yurdunda kaldığı için bunu yapmayı uzun zaman olmuştu. Ne zaman evini ziyaret etse, zamanının çoğunu çiftliklerinde çalışan annesi ve büyükannesine yardım ederek geçiriyordu.

Masadaki yemekler sıcak ve davetkârdı. Bahçelerinde her zaman onlara akşam yemeği çıkaracak kadar sebze olurdu. Pirinç kendi işledikleri topraktan geliyordu. İçme suyuysa dağlardan gelen bir hediyeydi. Aslında ihtiyaç duydukları her şey topraklarından, sevgili Pantaron Sıradağları'ndan onlara sunulan bir ziyafetti. Burası onların pazar yeri, eczanesi, okulu ve hayatıydı...

Büyükannesi, "Liwey" diyerek iç geçirdi yemeğe başlamadan önce. "Sana bizi yok etmek ve topraklarımızı elimizden almak isteyenlere karşı nasıl savaştığımızı anlatmıştım, hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette hatırlıyorum Lola."

"Bunu tekrar yapmamız gerekebilir."

"Ne yapmamız gerekebilir?"

"Toprağımız ve hayatımız için yeniden savaşmamız sevgili kızım."

PEMBE ÇİÇEKLER

Loni, bir elinde yiyecek dolu bir çanta ve diğer elindeyse bir demet çiçekle, büyükannesinin yaşadığı yaşlılar sitesinin önünde tökezleyerek yürüyordu. Bay Peters ve küçük köpeği Gizmo'nun geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Bay Peters yan evde oturuyor ve Loni sık sık Gizmo'yu onun için gezdiriyordu.

“Günaydın Loni” dedi Bay Peters nazikçe. “Büyükanne için alışveriş mi yaptın?”

“Merhaba, Bay Peters” diye karşılık verdi Loni. “Evet, onun için güzel çiçekler de seçtim.” Çantayı yere bıraktı ve Gizmo'yu sevmek için çömeldi. Küçük köpek heyecanla Loni'ye doğru zıpladı.

“Buna çok sevinecek” dedi Bay Peters. “Bu aralar çok yorgun.”

Loni irkilerek başını kaldırdı. “Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Sanırım dün.”

“Dün bir tedavi daha gördü” dedi Loni. “Tedavi sonrasında hep böyle yorgun oluyor. Bu yüzden yiyecek bir şeyler getirmeye geldim.” Loni Gizmo’nun başını bir kez daha okşadı ve tekrar ayağa kalktı. “Yine birlikte parka gidelim mi Gizmo?”

Bay Peters, “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyoruz!” diyerek Loni’ye göz kırptı. “Şimdi git ve büyükannenini daha fazla bekletme. Seni gördüğüne çok sevinecek.”

Loni hızla büyükannesinin evinin ön kapısına doğru yürüdü. Bir yandan zili çalarken diğer yandan ceketinin cebine koyduğu yedek anahtarı çıkardı.

“Merhaba büyükanne, benim Loni” diye seslenerek içeri girdi. “Yerinden kalkma lütfen.”

Büyükannesi fazla uzakta yaşamıyordu. Kendi eviyle aralarındaki mesafe Loni için okulundan bile daha yakın, sadece on dakikalık bir bisiklet yolculuğuydu. Loni okuldan sonra bir fincan çay içmek ve o gün hakkında sohbet etmek için sık sık büyükannesini ziyaret ediyordu. Büyükannesi birkaç yıl önce lösemi hastalığına yakalanmıştı ve son zamanlarda durumu pek iyi değildi.

Loni on yaşına bastığında, okula kendi başına bisikletle gitmesine izin verilmişti. O zamandan beri büyükannesinin yedek anahtarını da yanında taşıyordu. Büyükannesi kemoterapi gördüğünde, yerinden kalkama-

yacak kadar yorgun oluyordu. Yine de Loni her zaman zili çalardı. Böylece büyükannesi, koridorda aniden Loni ile karşılaştığında ürkmüyordu.

“Sana nefis şeyler getirdim...”

Loni içeri adımını attı. Ama büyükannesini görünce olduğu yerde donup kaldı. Büyükanne sandalyesinde gözleri kapalı oturuyordu ve çok solgundu...

Elindeki yiyecekleri ve çiçekleri masanın üzerine bıraktı. “İyi misin?” diye sordu Loni endişeyle. Büyükannesinin oturduğu sandalyenin yanında diz çöküp elini tuttu.

Yaşlı ve hasta kadın yavaşça gözlerini açtı.

“Merhaba canım” diyen büyükannesinin sesi kırılıyordu. “Sanırım uyuyakalmışım. Ah, sevgili yavrum bana yine ne getirdin?”

Loni hâlâ büyükannesinin elini tutuyordu. “Biraz üşümüşsün, sana battaniye getireyim mi? Nasıl hissediyorsun? Dünkü kemoterapi seni yormuş olmalı.”

“İyiyim kızım. Çiçekler bana mı? Dur bir vazo bulayım.”

“Olduğun yerde kal lütfen büyükanne, vazoyu ben getiririm. Ve tabii ki çiçekler sana, pembe çiçekler en sevdiğilerinden değil mi?”

Büyükanne memnuniyetle gülümsedi. “Her zaman pembe çiçekler. Pembe her şeyi yumuşatır.”

Loni mutfağı karıştırdı. Poşetten yiyecekleri çıkardı ve koridordaki dolapta uygun bir vazo

aradı. Birkaç dakika sonra çiçekleri koyduğu vazoyla büyükannesinin olduğu odaya geri döndü. Diğer elinde, içine tek bir çiçek koyduğu küçük bir vazo daha vardı.

“Bak ne buldum?”

Büyükanne, çocuklarının ve torunlarının fotoğraflarının bulunduğu dolaba doğru yürüyen Loni’yi ilgiyle izliyordu. Loni birkaç fotoğrafı yeniden düzenledi.

“Büyükbabam için bir çiçek! Onun için en açık renkli pembe çiçeği seçtim” dedi Loni gülümseyerek.

“Ne kadar tatlısın. Sanırım büyükbaban pembe olsun ya da olmasın tüm çiçeklerden mutlu oluyor. Bize çay yapayım mı?” diye sordu büyükanne.

“Ah, ben çaydanlığı ocağa koydum bile büyükanne.”

Loni çoktan mutfağa doğru yol almaya başlamıştı. Bu arada büyükannesi yerinden kalkmadan duramamıştı. Loni elinde iki fincan sıcak çayla döndüğünde, büyükannesi masaya bir kâse meyve aromalı yumuşak şeker koymuştu. Loni’nin bunları çok sevdiğini biliyordu.

“Hangi renkten istiyorsun büyükanne? Ekşi oldukları için sarı olanları seversin, değil mi?”

Büyükanne başını salladı.

“Evet, kemoterapi yüzünden midem bulandığında sarı şekerlerin ekşi tadını seviyorum.”

“Şu anda miden çok mu bulanıyor?” diye sorarken Loni endişeli görünüyordu. “Sana mide bulantını geçirecek bir hap vermediler mi?”

“Verdiler ama sanırım bu sefer pek etkili olmadı.”

“Bugün bulantın için fazladan bir hap daha yutabilir misin peki?”

Büyükanne omuz silkerek, “Gerçekten bilmiyorum” dedi.

“Annemi arayayım mı, eminim biliyordur” diye öneride bulundu Loni.

“Hayır, arama lütfen. Şimdi birlikte güzel bir fincan çay içelim. Böylece kendimi iyi hissetmediğimi bir süreliğine unutabilirim. Bugün okul nasıldı?”

“İyiymiş. Ah, bekle biraz! Bisikletimin yanına dönmeliyim, sepetimde senin için bir dergi vardı.”

Loni döndüğünde, büyükannesi yine uykuya dalmıştı. Dikkatlice yaşlı kadının bacaklarının üzerine bir battaniye örttü ve sonra getirdiği dergiyi karıştırmaya başladı. Çayını bitirip bir şeker daha aldıktan sonra yiyecekleri kaldırmak için mutfağa geri döndü ve büyükannesinin mutfak tezgahının üzerinde bıraktığı bulaşıkları yıkadı.

“Loni, hâlâ orada mısın?” diye sordu yaşlı kadın.

“Evet, mutfaktaydım” diyerek babaannesinin yanına döndü Loni. “Gerçekten iyi hissetmiyorsun değil mi? Üşüyor musun?”

Büyükannesi başını sallayarak artık soğumuş olan çayından bir yudum daha aldı.

“Bir fikrim var” dedi Loni kararlılıkla. “Bu gece sende kalsam hoşuna gider mi? Böylece sana biraz yardım edebilirim.”

“Bence bu çok hoş olur ama baban yarın iş için Filipinler’e gidecekti. Vedalaşmak için bu gece evde olman gerekmiyor mu?”

“Evde olmamam benim için daha iyi” diyerek gülümsedi Loni. “Annem ya da babam seyahat etmek zorunda kaldığında her şeyin ne kadar karmaşık bir hâl aldığını bilmiyor musun? Bütün akşamı kafasız tavuklar gibi koşturarak, valizlerine bir şeyler atarak geçirecekler. Sonra da ağırlık sınırını aştıkları için her şeyi çıkarıp tekrar düzenlemek zorunda kalacaklar. Hayatta olmaz, burada kalıyorum! Onları arayacağım, belki annem ya da babam benim için birkaç kıyafet getirir.”

“Bu gece burada kalman çok iyi bir fikir Loni” dedi annesi büyükannenin evine girerken. “Yarın zaten çok erken kalkmamız gerekiyor. Baban saat altı gibi havaalanında olacak.”

“Hem de cumartesi günü...” diyen babası da gözlerini devirerek içeri girdi. Elinde büyük bir çanta vardı. “Sen büyükannene iyi bak.”

Babası büyükannenin yanına oturdu ve elini tuttu.

“Solgun görünüyorsun” dedi. “Ancak dört hafta sonra döndüğümde beni Schiphol’de bekliyor olacaksın, değil mi?”

Büyükanne gülümsedi ve ona tereddütlü bir başparmak işareti yaptı.

“Elbette oğlum. Hem de ‘evine hoş geldin’ pankartıyla.

“Fırına senin için yemek koydum” diye seslendi annesi mutfaktan. “Verdiğin kiloların bir kısmını geri almaya yardımcı olacak besleyici ve hafif bir güveç. Bir saat içinde yiyebilirsin.”

“Bu çantada da temiz giysiler ve ihtiyacın olan diğer her şey var Loni” derken babası Loni’nin saçlarını karıştırdı. “Büyükannenin sana ihtiyacı olduğunu fark edecek kadar dikkatli olmana sevindim.”

Anne ve babası oturup bir süre büyükanneyle Loni’nin babasının iş seyahati hakkında konuştular. Yarın Filipinler’in başkenti Manila’ya gidecek ve oradan da doğrudan Mindanao adasına geçecekti. Bir üniversitede profesör olduğu için Mindanao’daki yerli halkların çocuklarının eğitimini araştırarak ve araştırmasını Hollanda Eğitim Bakanlığı ile iş birliği içinde yapacaktı. Oradayken Manila Üniversitesi’nde ve Filipinler Eğitim Bakanlığı’nda birkaç randevusu daha olacaktı.

“Filipinler’den senin için ne getireyim?” diye sordu babası büyükanneye.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok” diye cevap verdi büyükanne. Yavaş yavaş neşelenmeye başlamıştı ve sonunda limonlu şekerlerini yiyordu.

“Siz ikiniz ve özellikle Loni iyi ki varsınız, bu bana yeter.”

“Biliyor musunuz? Bir fikrim var” dedi babası. “Bir şeyler arayacağım, seni koruyacak ve gücünü korumana yardımcı olacak bir ilaç...”

“Artık daha iyiye gitmem mümkün değil” diye kekeledi büyükanne.

“Ama mümkün olduğunca uzun süre bizimle kalmalısın anne” dedi Loni’nin annesi nazikçe. “Lumad’da işe yarar bir şeyler olmalı. Eminim Peter senin için bulacaktır.”

BÜYÜKANNE VE EJDERHALAR

Birlikte yemek yiyip bulaşıkları yıkadıktan sonra Loni büyükannesine ne yapmak istediğini sordu.

“Birlikte eski fotoğrafları düzenleyelim mi?” diye bir öneride bulundu büyükanne. “Geçen gün boş odada bir kutu buldum, içinde albümlere hiç konulmamış fotoğraflar vardı.”

Loni heyecanla boş odaya koştu ve elinde fotoğraflarla dolu iki ayakkabı kutusuyla geri döndü. “Hangisine ihtiyacın olduğunu bilmiyordum, o yüzden ikisini de getirdim. İçlerinde ne olduğuna bakalım mı?”

Büyükanne kutunun kapağını açtı. “Ah, bak... hepsi senin çizimlerin ve el işlerin. Anaokulunda büyükbaban ve benim için yaptığın şeyler...”

“Hepsini sakladın mı?”

“Tabii ki sakladım! Bak tatlım” dedi büyükannesi ve kutudan bir resim çıkardı. “Senin su ejderhası çizimin...”

Loni kıkırdadı. “Zerre kadar ejderhaya benzemiyor.”

“Bu yüzden arkasına su ejderhası olduğunu yazdım.” Büyükanne, Loni’ye göz kırptı. Ve devam etti: “Unutmayalım diye.”

“Su ejderhası ve ateş ejderhaları...”

Loni gözlerini büyükannesine dikti. “Hikâye nasıldı büyükanne? Bana çok sık anlatırdın ama tam olarak hatırlamıyorum. Bu gece tekrar anlatır mısınız?”

Büyükanne olumlu anlamda başını salladı.

“Önce şu kutudaki resimleri albümlere koyalım, sonra bir fincan çay içeriz ve sana ejderhaları yeniden anlatırım.”

Loni kanepede ona doğru kıvrılmış durumdaydı. Büyükannesi bir kolunu Loni’ye dolamış ve Loni’nin başı büyükannenin omzuna yaslanmıştı. “Rahat mısınız?” diye sordu büyükannesi bir süre sonra.

“Hmmm” diye mırıldandı Loni. “Sana sarılıp oturmak çok güzel.”

“Bu dünyada tıpkı dört element olduğu gibi dört çeşit de ejderha vardır. Hava ejderhaları, toprak ejderhaları, su ejderhaları ve ateş ejderhaları” diye başladı büyükanne eskiden beri tüm torunlarına anlattığı hikâyesine.

“Toprak ejderhaları ve hava ejderhaları kendilerini çok sık göstermezler, onlar en çekin-

genleridir. Ateş ejderhaları ve su ejderhaları ise en ünlü olanlarıdır. Bu yüzden çoğu hikâyeye de onlar hakkındadır. Bu ejderhalar, ihtiyacı olan tüm canlılara yardım ederler. Ejderhalar kendilerine has farklı yöntemlerle hedeflerine her zaman ulaşırlar. Ateş ejderhaları uçabilirler ve başı belada olan birilerini gördüklerinde hemen yardımlarına koşarlar. Ancak oldukça beceriksizdirler ve her zaman etraflıca düşünmezler. Farkında olmadan her şeyi yok edebilirler.”

“Demek çok sakarlar” dedi Loni gülümseyerek.

“Gerçekten de öyle” dedi büyükannesi. “Ateş ejderhaları oldukça sakardır ama bu konuda pek bir şey yapamazlar. Ellerinden sadece ateş püskürtmek gelir. Ayrıca sabırsız bir ejderhaya yavaşlaması gerektiğini anlatmak o kadar da kolay değildir. Ejderhalar oldukça inatçıdır. Özellikle de ateş ejderhaları.”

“Ateş ejderhaları ne yer büyükanne?”

“Çoğunlukla et yer. Bir kuş uçtuğunda ona ateş püskürtürler ve bu şekilde yemeklerine kavuşmuş olurlar.”

“Kızarmış tavuk gibi bir şey o zaman” diye kıkırdadı Loni. “Ama sadece birkaç kuş yemekle doymazlar ki. Başka ne yerler?”

“Ben de tam olarak ayrıntıları bilmiyorum” dedi büyükanne. “Zaten hikâyenin konusu bu değil.”

Loni sustu ve büyükanne hikâyesine devam etti.

“Ateş ejderhaları uçabilir ama su ejderhaları uçamazlar. Bunun yerine bulutların üzerinde gezinirler. Hızlı hareket ettiklerini söyleyemeyiz. Bu durum onların sabırlı varlıklar olmalarına ve plan yapmak için zaman kazanmalarına sebep olur. Ateş ejderhalarının hızlı ve acımasız eylemleri genellikle iyidir ve bazen de gereklidir. Ancak çoğu zaman iyi bir plana, dikkat ve hazırlık süresine ihtiyaç duyarlar. Bir keresinde ejderhalar dağdaki hayvanları kurtarmak zorunda kaldıklarında...”

“Bu hikâyeyi daha önce kaç kez anlattın büyükanne?” diyerek kıkırdadı Loni.

“Hiçbir fikrim yok kızım” diyen büyükanne bir an için sorunun cevabını düşündü. “Yüzlerce kez anlatmış olmalıyım. Önce anne ve kız kardeşine, sonra sana ve kuzenlerine.”

“Peki, annemin en sevdiği ejderha hangisiydi?”

“Annen en çok su ejderhalarını severdi.”

“Evet, ben de onları çok seviyorum.” Loni biraz hayalperest bakışlarla ileriye baktı. “Bulutlarda yaşıyorlar, orası çok güzel bir yer olmalı.”

“Oğlanlar her zaman en çok ateş ejderhalarını severdi.”

“Tabii ki onları severlerdi. Hiç şaşırmadım” dedi Loni ve omuz silkti.

Büyükanne boğazını temizledi ve Loni'ye hikâyeyi anlatmaya devam etti.

“Buradan çok uzakta, okyanustaki bir adada, bir zamanlar bir dağ patlamış. Herkes adadaki yanardağın yüzyıllardır uyuduğunu sanıyormuş. Hatta onun bir yanardağ olduğunu bile unutmuşlar.

Yanardağ önce büyük bir duman, sonra ateş püskürtmüş ve ardından lavlar kraterden yavaş yavaş dışarıya akmaya başlamış. Kızgın lavlar aşağıya sızmak için her türlü yolu buluyormuş. Yanardağın yamacında yaşayan hayvanlar lavlar tarafından öyle bir kapana kısıtılmış ki, gidecek hiçbir yerleri kalmamış. Geyiklerin, dağ sıçanlarının ve antilopların sığındığı toprak parçası gittikçe küçülüyormuş ve bir çıkış yolu da yokmuş.

Tüm bu çıkmazın içinde ejderhalar onları kurtarmaya gelmiş. Ateş ejderhaları okyanustaki adaya doğru büyük bir hızla uçmuşlar. Çok geçmeden geyikleri, dağ sıçanlarını ve antilopları görmüşler. Ejderhalar onların üzerinde bir daire çizmişler ve ateşlerini lavların üzerine püskürtmüşler. Ama lavların akışını durdurmak yerine, hâlâ güvende olan ağaçları ve otları ateşe vermişler. Sonunda ateş ejderhaları; geyikler, dağ sıçanları ve antiloplar için durumu daha da tehlikeli hale getirmişler. Zavallı hayvanlar tüm umutlarını kaybettikleri anda gökyüzünde su ejderhaları belirmiş. Bulutların üzerinde süzölmüşler ve çok geçmeden ne

yapılması gerektiğine karar vermişler. Su ejderhaları önce sularını için için yanan otlara yöneltmişler. Sonra, su ejderlerinden bazıları zavallı hayvanların tekrardan su içebilmele-ri için bir su havuzu oluşturmuşlar. Diğer su ejderhaları da ağaçlardaki ateşi söndürmeye gitmiş. Ve sonra da bütün su ejderhaları sularını lav akıntılarının üzerine püskürtmüşler. Mücadeleleri çok uzun sürmüş ama en nihayetinde ateş sönmüş, lavlar katılmış ve kayalar soğumuş. Günler gibi geçen saatlerden sonra güvenli bir yol açılmış. Böylece geyikler, dağ sıçanları ve antiloplar bu tehlikeli yerden kaçmayı başarmışlar.”

Loni oturduğu yerde dikleşti.

“Su ejderhalarının nesini hep sevmişimdir, biliyor musun büyükanne?” diye sordu Loni. “Ejderha olmalarına rağmen en iyi çözümleri sunmalarını... Ateş ejderhaları çok daha pervasız ve her şeyi yok ediyorlar.”

Büyükanne düşünceli bir şekilde başını salladı. “Evet, bu doğru... Ama yine de bazen hızlı çözümler üretebilmek için ateş ejderhalarına ihtiyaç duyarız. Bazen her şeye yeniden başlamak daha iyidir. Su ejderhaları çok daha dikkatlidir ama işleri halletmek için genellikle daha fazla zamana ihtiyaç duyarlar.”

“Su da tehlikeli olabilir, değil mi?” diye sordu Loni.

Büyükanne başını salladı. “Su çok güçlü ve kudretlidir. Tüm canlılara hayat verir. Herkesin

hayatta kalmak için suya ihtiyacı vardır. Ancak toprak yoğun sular altında kalırsa insanlar ve hayvanlar boğulabilir.”

Loni, “Aslında lösemnin tedavisi de tıpkı ejderhalara benziyor” dedi biraz düşündükten sonra. “Lösemi vücudu yok eden bir volkan. İlaçlar ve tedaviler de ateş ejderhaları gibi insanı daha da hasta ediyor. Alternatif tedaviler ise uzun vadede iyileştirecek su ejderhaları gibi.”

“Ne kadar zekice bir karşılaştırma” dedi büyükanne. “Sadece, korkarım bu sefer beni hiçbir ejderha kurtaramayacak ve volkan kazanacak...”